

РЕКА В ЛАБИРИНТА

© Мирослав Пенков, *автор*

© Дамян Дамянов, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2023

ISBN: 978-954-28-4505-8

МИРОСЛАВ
ПЕНКОВ

РЕКА В ЛАБИРИНТА

РОМАН

 ciela

*Всяка прилика с действителни лица и събития
е случайна и непълна.*

СЪДЪРЖАНИЕ

Част първа.....	11
Част втора	145
Част трета.....	239

На Ая

Този, който има уши, нека слуша. Има светлина
вътре в човека от светлина и тя осветява целия свят.

Евангелие на Тома

Част първа

*Своята песен запявам за пресветата богиня Деметра
и за щерката нейна, която Хадес отвлече.*

Хезиод, „Омиров химн към Деметра“

1

От две седмици е в БЪЛГАРИЯ, а вече ѝ се гади и от мястото, и от хората.

Клубът е полупразен. *California*, изписано с К. Шепамомичета танцуват без особено желание. Шайка момчета, всичките пияни, се мъчат да им привлекат вниманието. Бели, зелени, червени светлини мигат мътно през цигарен дим, гъст и пулсиращ с всеки удар на баса. *Ella. Ella. Eh. Eh.* Песента свършва, а Риана пак си захапва опашката.

Най-добре ще е да се върне обратно в хотела. Вместо това тя е на бара и си поръчва джин с тоник, трети за вечерта. Предишните два изпи самичка в стаята набързо, един след друг. Колко е изморена само. Да си мисли за Елена, да превърта наум днешната им грозна свада. Изморена е, а мислите се усукват, преплитат, текат.

На бара тя слага десет долара, а на момичето зад него – хубаво, русо, с тъжни очи – казва да задържи рестото.

– *No dollars.* Плаща се в левове.

– *All I have is dollars.*

– *No dollars.*

Момичето вече посяга към питието, когато нечия малка ръка грабва чашата. По бара се плисват джин и

тоник. Плисват се и по ръката, а барманката смотолевя едно нещо на руски.

– *You are American?* Американка ли си? Каж ми как се казваш.

Говори ѝ някакво друго момиче. В дънки и бял потник. Облизва ръката си, малката татуировка на предмишницата, която блести от разления джин. Дребно момиче, чернокосо. На не повече от осемнайсет.

– Каж ми как се казваш!

Миг колебание.

– Дженифър. Джени. А ти?

– Джени. *Pretty name.* Ще ти купя ново пиене, Джени. *I...* как се казва?

Момичето накланя чашата насам-натам. И понеже явно не знае как е на английски „Разлях ти питието“, изпива го на екс.

– *I dranked yours.*

И се ухилва доволно от решението си. Зъби, бели като кости.

Може би е заради джина. Може би заради Елена. Но в това момиче има нещо, на което Джени май няма да устои. Акцентът, разбира се, мек като масло. И очите, черни като зрели череши. Нещо, от което Джени дори не съзнава напълно, че трябва да се пази.

Щом новите питиета са поръчани и платени, момичето улавя Джени за ръката. Стряскащ жест. Възбуждащ.

– *Come to meet my friend.* Да те запозная с един приятел.

Самотен мъж лежи на диван полумесец в дъното на клуба. Там, където е по-хладно и музиката не е чак толкова силна. Бутилка „Джони Уокър“ на ниската масичка, наполовина изпита, с отлепен в ъгъла черен етикет. Бадеми. Пепелник, препълнен с угарки.

– Това е Раду.

Кой знае защо, момичето прихва.

– Тя все ми се смее. *For her I am big joke.*

Усмивката на мъжа е топла. Топлина има и в начина, по който прегръща момичето и го целува по устните.

После той прави място на дивана и за Джени – между себе си и Флора.

Флора, така се казва момичето.

Хубав мъж. На двацет и няколко, като Джени. Добре облечен. Копринена риза. Горните две копчета разкопчани, както явно на всички мъжки ризи по тези ширини.

– Уиски?

– Цигара?

Джени отказва уискито. Цигарата обаче приема. Може би така напук, за отмъщение. Колко месеца наред Елена я тормози да спре да пуши. А може би за пръв път от много време насам се чувства истински свободна. Да следва собствената си воля.

Кашлицата е ненадейна, остра. Цигарата – по-силна от онези у дома.

– Американци. – Флора тръсва глава. – Ти да не си от Ню Йорк Сити?

– От Тексас.

– Далас! – Раду цъква с език и свива пръстите си на пистолет. – Кой застреля Джей Ар?

Пак смях. Сигурно затова Джени е така спокойна. Приятни хора. Сякаш ги познава отдавна. А Флора е толкова хубава. В един миг, докато Раду говори нещо, Флора слага ръка на бедрото на Джени. В друг назъбеният нокът на Флора леко драска рамото на Джени, чертае по него кръгчета и осмици.

– Стига уиски. – Флора махва на сервитьорката да смени пепелника. После сбърчва нос като малко дете и явно друго не е нужно. След минута Раду вече отваря бутилка шампанско.

– Аз пих достатъчно.

– *No be shy*, Джени. – Флора нежно допира чаша до устните на Джени. – Тази вечер празнуваме.

Какво празнуват? На Джени не ѝ остава време да попита. Раду е този, който задава въпросите.

Тя защо е в България?

Сама или с приятели?

Докога ще остане?

И докато Раду разпитва, Джени се улавя как пак си мисли за Елена. Може пък шампанското да ѝ помогне да пресече мрежата, в която се е оплела? Тя грабва чашата и въпреки себе си отговаря на Раду:

– Дойдох с моята годеница. Да се запозная с техните. Да им кажем, че ще се женим.

– Годеница! – Флора плясва с ръце, а зъбите ѝ пламват с отразена светлина. – И какво казват техните?

– Нищо не казват. Те ме мислят за нейна съквартирантка. Оказва се, че тя не им е обяснила нито за мен, нито за себе си. Затова тази сутрин страшно се скарахме. След обяд тя ме остави в хотел „Океан“. Взех си една стая, поплаках си, после слязох тук да се разсея.

Не е сигурна дали я разбират. Но след малко Флора я придърпва с пресилена загриженост, притиска лицето ѝ към костеливото си рамо.

– *Roof* Джени. Бедничкото американче.

Под цигарите Флора е рози, ирис, зюмбюл – замайваш, пленителен аромат. Джени замижава, после пак

отваря очи. Татуировката на Флора е по-близо, по-ясна, макар светът наоколо да е размътен.

Змия с криле. С опашка, увита около врата ѝ като примка.

– Харесва ли ти моят змей, Джени? Ако искаш, ще ви запозная.

И пак кристалночистият смях. Но този път Джени не се усмихва. Нещо стиска гърдите ѝ. Сякаш змията. Безмилостно, бавно. После тежестта изчезва. Ръката на Флора е така приятно топла. Дъхът ѝ – така сладък, като полски цветя.

От разговора Джени разбира, че Флора и Раду живеят тук, в България, но че не са точно българи. Власи са, казват ѝ. Други хора. Със свой език, култура, история. И утре двамата щели да ходят в Румъния по работа.

– И аз някой ден искам да ида в Румъния. – Джени долавя гласа си чужд и далечен. – Сигурно е красива държава.

– Красива. Жалко само, че е обитаема.

И пак смях. И пак шампанско. И пак Флора плясва.

– *I have idea*, Джени. Да идем сега. Да погледаме звездите от румънския бряг.

– Не. Аз се прибирам в хотела.

– Ние ще те върнем в хотела. *Don't worry. Be happy.*

И изведнъж, въпреки изпитото, Джени усеща прилив на страх. От онова, което я чака утре. От неизбежния разговор с Елена. За връзката им. За посоката, в която са поели. А тя не иска да си говори за посоки. Тя иска да си стои тук, на този диван, олекнала от грижи. Да чезне в неразбираемите приказки на Раду. Да вдишва аромата на Флора, да гледа как Флора навива косите ѝ с пръст.

– *Please*, Джени! – Флора сплита ръце, пак по детински нетърпелива. – Минаваме моста и след половин час се връщаме. *We have fun tonight*.

Няма как Джени да не съзнава, че губи контрол. Че от нея се иска да стане и да си отиде. Защо тогава не се вслушва в този вътрешен глас на разума, на спасението?

На излизане, докато тримата пресичат дансинга, Джени стъпва накриво и чупи едното си токче. Обляга се на гърдите на Раду. Остава Флора да ѝ събуе и двете обувки.

– Не ти трябват обувки, Джени. *You can stand under my umbrella*.

Нов кикот и Флора захвърля обувките далеч назад, към дивана в дъното.

Музиката ехти замайващо силна. Пак Риана, оплетена в безкрайна примка. Магическо, неземно заклинание.

Ella. Ella.

Eh. Eh. Eh.

Навън пада ситен дъждец. Ореолите на уличните лампи се роят като грамадни насекоми. Дунавът е някъде наблизо и макар да не го вижда, Джени го усеща в тъмата. Острата, сладникава смрад на черната му кал. Тя се спира до един стълб, навежда се, повръща. Флора се смее, а Раду ѝ помага – на нея, на Джени – да се качи в една кола, спряна на тротоара.

Ето това помни Джени за последно: крилатата змия, само че на ръката на Раду. Опашката, стегната здраво около врата ѝ. И Флора как ѝ шепне в ухото. Да затвори очи. Да спи. Да сънува.